

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **I. A.**, zast. Mgr. Michalem Solichem, advokátem se sídlem Československé armády 556, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.6. 2012, č.j. OAM-345/ZA-06-HA03-2010, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Odměna soudem ustanoveného advokáta Mgr. Michala Solicha se určuje částkou 5.760,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce včas podanou žalobou napadl shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“). Namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR) byl zkrácen na svých právech a že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2,3,4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) a dále porušil ustanovení § 12, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Rozhodnutí považuje za nezákonné, nepřiměřené, nesprávné a nepřezkoumatelné. Dle jeho názoru žalovaný nepostupoval v souladu s právním řádem ČR, se zásadami a principy činnosti správních orgánů. V doplnění žaloby, učiněném prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce uvedl, že v prosinci roku 2008 odešel ze země původu kvůli své sexuální orientaci, příslušnosti k národnosti Adaj a členství v opoziční politické straně Alga. Již během výkonu vojenské služby měl problémy, kdy byl rozhodnutím komise a psychiatrické kliniky zcela vyřazen z vojenské služby a byla mu bezdůvodně diagnostikována psychická porucha nestabilní psychopatie. V roce 2010 byl soudně bez své přítomnosti zbaven svéprávnosti, a to na žádost vlastní rodiny, jež se obávala o svou pověst. V případě návratu se obává umístění do psychiatrické léčebny. Další jeho obavy plynou z jeho příslušnosti k adajské národnosti, která není v Kazašské republice uznávána. Je tak vystaven značnému riziku, kdykoliv může být označen za separatistu či nařčen z rozdmýchávání etnického nepřátelství. Návratu do vlasti se obává rovněž z důvodu členství v opoziční politické straně Alga, neboť za dobu svého působení ve zmíněné straně se účastnil protestních akcí a demonstrací proti současnému prezidentovi Kazašské republiky. Na chodu strany se podílel aktivním způsobem i během pobytu v ČR organizováním protestních akcí mezi kazašskými studenty. Složitou situaci ve své vlasti shledává i kvůli tomu, že je homosexuál. Do své vlasti se vrátit nechce a má důvodnou obavu z fyzické likvidace, protože v průběhu azylového řízení poskytl místním orgánům citlivé informace. Chce žít v ČR. Nezákonnost napadeného rozhodnutí shledává v porušení základních zásad činnosti správního orgánu a nesprávném postupu správního orgánu při hodnocení důkazů. Dodal, s odkazem na příslušná ustanovení správního řádu, že správní orgán musí přihlídnout ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedli účastníci, což se v daném případě nestalo. Namítal, že žalovaný nepřihlédl ke všem jím tvrzeným skutečnostem, podklady pro rozhodnutí nadřadil konkrétním tvrzením účastníka o jeho možném pronásledování pro politickou příslušnost, sexuální orientaci a neschopnosti (a nezájmu) státu zajistit dodržování základních lidských práv. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na svém názoru vysloveném v napadeném rozhodnutí. Odkázal na obsah

správního spisu, zejména na vlastní výpovědi žalobce, které stručně zrekapituloval, použité informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí. Zopakoval, že v případě žalobce se jedná o již druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany (první žádost ze dne 27.5. 2009 byla rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 6. 2009 zamítnuta jako zjevně nedůvodná), přičemž důvody, které žalobce zmínil v tomto druhém řízení, byly žalovaným řádně posouzeny v řízení předchozím. V tomto řízení žalobce k důvodům žádosti uvedl, že byl soudem v Kazachstánu uznán nesvéprávnou osobou, v roce 2010 se stal členem politické strany Alga, která nebyla v Kazachstánu nikdy registrována a kde aktivně pracuje. Potíže měl i kvůli své adajské národnosti, kterou v Kazachstánu nikdo neuznává. Dále doplnil, že od září roku 2010 žije společně s manželem, ale k oficiální registraci partnerství nedošlo. Jeho sexuální orientace vyšla najevo asi v roce 2005, v září téhož roku byl demobilizován a propuštěn ze základní vojenské služby. V roce 2010 byl městským soudem v Almaty zbaven svéprávnosti na základě žádosti příbuzných, neboť pobýval na psychiatrii v Karagandě s diagnózou – nestabilní psychopatie, což mu bylo zapsáno do vojenské knížky.

Žalovaný uvedl, že v tomto řízení žalobce uvedl nové důvody, a to politické aktivity člena politické strany Alga na území ČR, jenž měly spočívat v organizování protestní akce, která se nakonec neuskutečnila. Žalovaný setrval na svém názoru vysloveném v napadeném rozhodnutí, že žalobce v průběhu správního řízení nepředložil žádné důkazy o tom, že byl ve své vlasti pronásledován. Stejně tak žalobce nedoložil rozsudek soudu své vlasti, na základě kterého by prokázal svoje tvrzení, že byl zbaven svéprávnosti. Žalovaný v této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“), jmenovitě na rozsudek 5 Azs 170/2004 ze dne 26. 8. 2004, který stručně vyložil. K námitce samotného soužití žalobce s jeho přítelem na území ČR a jeho sexuální orientaci žalovaný odkázal na odůvodnění napadené rozhodnutí (str. 7-8) a dále odkázal na judikaturu NSS, ze které vyplývá, že cizinec může vykonávat rodinný život kdekoli a nemůže si bez dalšího vybírat zemi, kde bude uplatňovat svůj rodinný život (rozsudek NSS č.j. 2 Azs 8/2011 ze dne 8. 6. 2011). K možnosti udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu žalovaný rovněž s odkazem na již ustálenou judikaturu uvedl, že udělení azylu z humanitárního důvodu je v režimu absolutní volné úvahy příslušného správního orgánu. Nejde o „právo“, na němž by mohl být žadatel o udělení azylu zkrácen. Citoval např. rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2004, č.j. 5 Azs 170/2004. Konstatoval, že žalobce se v průběhu řízení o mezinárodní ochraně nijak nedomáhal udělení tohoto výjimečného typu azylu a neuvedl ani žádnou skutečnost, kterou by bylo možné na tomto místě posuzovat ve smyslu existence důvodů hodných zvláštního zřetele.

K neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu žalovaný uvedl, že se zabýval problémem, hrozí-li žalobci v případě návrtu do vlasti skutečné nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, odkázal v tomto směru na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého vyplývá jakými úvahami se žalovaný řídil a na základě kterých podkladů rozhodoval. Vzhledem k tomu, že žalovaný posuzuje situaci, která by měla nastat v dohledné době, hodnotí aktuální stav v zemi

a nikoliv poměry, které v Kazachstánu panovaly v době odchodu žalobce. Žalovaný veškeré skutečnosti uváděné žalobcem posuzoval na základě informací se kterými byl žalobce seznámen v průběhu správního řízení a které jsou nedílnou součástí spisového materiálu. Z těchto podkladů (konkrétně z informace MZV ČR č.j. 130498/2009-LPTP ze dne 19. 1. 2010) vyplývá, že právní řád země původu poskytuje žalobci v případě jeho persekuce řadu prostředků k hájení jeho práv. Má právo obrátit se na ombudsmana, který se může přímo obracet na prezidenta, parlament nebo vládu, může kontaktovat úřední osoby a státní orgány s žádostmi o prošetření stížností občanů. Závěrem navrhl, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl pro její nedůvodnost.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o mezinárodní ochranu, podané dne 30. 9. 2010 žalobce uvedl, že je adajské národnosti, ateista, od roku 2005 nebo 2006 je členem Demokratické strany Ak-Žol, nyní je členem strany Alga. Do ČR přicestoval v prosinci 2008 na turistické vízum a pokračoval do Švédska, kde pobýval do května 2009 a požádal tam o udělení azylu. V rámci readmisní dohody byl vrácen do ČR, kde dne 27. 5. 2009 poprvé požádal o udělení mezinárodní ochrany. Jeho žádost byla rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 6. 2009 zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 1. 2010 jeho žalobu zamítl a Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 8. 8. 2010 odmítl jeho kasační stížnost pro nepřijatelnost (právní moc dne 1. 9. 2010). K důvodům opuštění vlasti žalobce uvedl, že odjel 21. 12. 2008 kvůli své odlišné sexuální orientaci. Byl pronásledován ministerstvem vnitra Kazachstánu, již během vojenské služby ho chtěli uznat za nesvéprávného a poslat ho do psychiatrické léčebny. Bylo mu znemožněno pracovat a žít. Pociťuje diskriminaci vůči své osobě i proto, že se hlásí k adajské národnosti. Za důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že: 1) byl soudem v Kazachstánu uznán nesvéprávnou osobou, 2) se v roce 2010 stal členem politické strany Alga, kde aktivně pracuje, podílel se na přípravě demonstrace, která se měla konat v Praze před kazašským zastupitelským úřadem, během přípravy ho sledovali zaměstnanci kazašského konzulátu, neznámými osobami (jeden byl asiát) byl sledován i v metru, 3) kvůli své adajské národnosti, kterou v Kazachstánu nikdo neuznává. S rodinou nemá ideální vztahy, disponují rozhodnutím soudu, že je zbaven svéprávnosti. Obává se toho, že kazašské státní orgány vědí o tom, že v ČR žádal o azyl (asi 8 měsíců po jeho první žádosti kazašští pracovníci ministerstva vnitra vyhledali jeho příbuzné). V případě návratu do vlasti by byl obviněn z porušení čtyř zákonů, za porušení národních a mezinárodních vztahů, ze separatismu, z urážky prezidenta, za zradu a vyzrazení státního tajemství. Za to, že uvádí jako svoji národnost adajskou, by mohl být odsouzen ke čtyřem letům vězení, neboť to může být považováno za rozdmýchávání etnického nepřátelství,

protože tuto národnost nikdo neuznává. Ve vlastnoručně psaném prohlášení doplnil, že prostřednictvím internetu provádí aktivní propagandu týkající se rezignace kazašského prezidenta a za to by mohl být pohnán k trestní odpovědnosti. V současné době připravuje žalobu k Evropskému soudu pro lidská práva proti kazašskému prezidentovi za porušování základních lidských práv v Kazachstánu. V jeho vlasti je proti opozičním členům vyvíjen nátlak, jsou vězněni, propouštěni ze zaměstnání.

Dne 11. 10. 2010 byl s žalobcem učiněn pohovor. K novým důvodům své žádosti uvedl, že kvůli své sexuální orientaci byl v srpnu 2010 na žádost své rodiny soudně zbaven svéprávnosti. Dozvěděl se to od sestřenice, požádá ji, aby mu rozsudek poslala. K tomu dále vysvětlil, že v době, kdy vykonával základní vojenskou službu, byl na základě rozhodnutí vojenské komise a psychiatrické kliniky vyřazen z vojenské služby a do vojenské knížky mu byla zapsána psychická porucha. K dalšímu důvodu objasnil, že po dobu svého pobytu v ČR agitoval, aby studenti mohli vstoupit do strany Alga. Podílel se na přípravě mítinku na protest proti kazašskému prezidentovi dne 25.9. 2010, který se nakonec nekonal. Sám shromažďuje materiály o tom, že kazašský prezident porušuje lidská práva. Ke straně dále uvedl, že byla registrována v roce 2002, jedná se o bývalou stranu DVK - Demokratická volba Kazachstánu, nyní se jmenuje Alga-Vpřed. Je to opoziční strana, která vystupuje proti prezidentovi. V Kazachstánu není registrována, její lídři jsou již v zahraničí, kde získali azyl. Vstoupil do ní v roce 2009, mezi kazašskými studenty vykonával agitační činnost, chtěl pořádat protestní akce, ale studenti měly obavy, tak se neuskutečnily. Pokud jde o adajskou národnost, k níž se hlásí, může být podle ústavního zákona (přesné znění nezná) odsouzen až na dva roky. V případě návratu se obává umístění do psychiatrické léčebny na základě rozhodnutí soudu, dále se obává fyzické likvidace kvůli informacím, které uvedl v průběhu správního řízení. Je prvním Adajcem, který žádá o azyl.

Na žádost žalobce byl s ním dne 14. 6. 2011 proveden doplňující pohovor, při němž sdělil, že u něho došlo ke změně rodinného vztahu. Od září roku 2010 žije společně s manželem, ale k oficiální registraci partnerství nedošlo kvůli administrativním problémům. Uvedl, že jeho sexuální orientace vyšla najevo asi v roce 2005, snažil se to tajit, ale rodina to zřejmě tušila. V průběhu vojny procházel různými komisemi a nakonec byl umístěn do psychiatrické léčebny ve městě Karaganda. V září roku 2005 byl demobilizován a propuštěn ze základní vojenské služby. V roce 2010 byl městským soudem v Almaty zbaven svéprávnosti na základě žádosti příbuzných, neboť pobýval na psychiatrii v Karagandě s diagnózou nestabilní psychopatie, což mu bylo zapsáno i do vojenské knížky. Domnívá se, že rodina tak učinila z obavy o svou pověst, neví na základě čeho soud rozhodoval. Dozvěděl se o tom od své sestry, která se nyní nachází v Americe, s rodinou nemá žádné kontakty, proto nemůže dotýčný rozsudek předložit. Správním orgánem byl vyzván k osvětlení své adajské národnosti, k čemuž uvedl, že není v Kazachstánu uznána, nechce o tom hovořit, protože by mohl být označen za separatistu. Pokud by se někdo k této národnosti hlásil, byl by označen za teroristu nebo váhhabistu. Ke svému členství v politické straně Alga zopakoval, že nebyla v Kazachstánu nikdy registrována, jejím

přívržencem byl dlouho, členem se stal v roce 2010. Sám se snažil organizovat různé akce a demonstrace, ale ničeho nedosáhl. Ke svému členství ve straně Ak-Žol vysvětlil, že se v ní nijak neangažoval a když vznikla strana Alga (v roce 2007), přestoupil později do ní. V průběhu řízení žalobce předložil materiály – různé novinové články, k nimž vysvětlil, že o jeho osobě se v nich nehovoří, jedná se o obecné informace o zemi původu, chce tím dokázat, že Kazachstán je despotický stát, kde není demokracie (viz strana 4 napadeného rozhodnutí).

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Kazachstánu. Jedná se zejména o Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv v Kazachstánu za rok 2010 ze dne 8. 4. 2011, Informaci MZV č.j. 130498/2009-LPTP ze dne 19. 1. 2010, výňatek z ústavy republiky Kazachstán ze dne 30. 8. 1995, ve znění zákona č. 284 Republiky Kazachstán, ze dne 7. 10. 1998, aktuální informace Databanky ČTK-Kazachstán, materiály doložené žalobcem v průběhu správního řízení, spisový materiál k předchozí žádosti. Žalobce se s uvedenými podklady pro vydání rozhodnutí seznámil, uvedl, že je považuje za neúplné, jednostranné a zastaralé.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit

ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce a jeho druhou žádostí o mezinárodní ochranu zabýval velmi podrobně, posuzoval jeho azylový příběh na pozadí objektivních informací o zemi původu, které soud vzhledem ke skutečnostem sděleným žalobcem v průběhu správního řízení považuje za dostatečné a přiměřeně aktuální. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí i z obsahu správního spisu, žalovaný již v prvním řízení řádně posoudil stěžejní důvody žalobcem podané žádosti, které zopakoval i v tomto druhém řízení (jeho odlišná sexuální orientace a v souvislosti s tím uváděné potíže při výkonu vojenské služby a nespokojenost s postupem vojenských orgánů v důsledku jeho odlišné sexuální orientace včetně jeho umístění do psychiatrické léčebny, zbavení svéprávnosti, obava z uvěznění kvůli adajské národnosti, posuzoval i příslušnost žalobce k politické straně Ak-Žol). První rozhodnutí žalovaného, který posoudil výpovědi žalobce jako nevěrohodné, bylo potvrzeno jak rozsudkem Krajského soudu v Praze, tak i rozhodnutím Nejvyššího správního soudu. Žalovaný na straně 6 až 8 napadeného rozhodnutí zhodnotil žalobcem nově uváděné důvody, a to jeho politické aktivity pro stranu Alga na území ČR, žalobcem tvrzené a dosud nedoložené rozhodnutí kazašského soudu o zbavení jeho svéprávnosti. Posuzoval i žalobcem tvrzené potíže, které by měl v případě návratu kvůli uváděné adajské národnosti včetně jím tvrzeného trestního postihu. Za tím účelem žalovaný obstaral i Ústavu Republiky Kazachstán, z níž žalobcem tvrzené skutečnosti nevyplynají. Žalovaný zhodnotil i žalobcem doložené materiály, které i dle vlastního vyjádření žalobce popisují obecnou situaci v zemi původu žalobce, podrobněji se pak zabýval obsahem článku, který se týká menšin v Kazachstánu, z něhož vyplynulo, že autor článku toliko polemizuje s objektivitou novinářů zabývajících se situací etnických, sexuálních, národnostních menšin. Z článku nelze dovodit, že by osoby kvůli své odlišné sexuální orientaci byli v Kazachstánu persekvováni. Správní orgán pak reagoval i na nové sdělení žalobce ohledně jeho soužití s partnerem na území ČR, a to z pohledu mezinárodních závazků ČR. Zmínil judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a rovněž přílehlavou judikaturu NSS k vysvětlení pojmů práva na soukromý a rodinný život. Žalovaný s odkazem na informace o zemi původu zmínil možnosti vnitrostátní ochrany, např. možnost obrátit se na Veřejného ochránce práv. Soud, který přezkoumal žalovaným použité informace o zemi původu konstatuje, že v postupu žalovaného ve správním řízení, zejména v hodnocení použitých informací a rovněž vypořádání se s materiály předloženými samotným žalobcem, neshledal vytýkané pochybení.

Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce v žádosti uvedl, že byl ve své vlasti členem strany Ak-Žol, nevyvíjel žádnou politickou činnost a neuvedl v této souvislosti

žádné potíže. Pokud jde o jeho členství ve straně Alga, k tomu došlo až za jeho pobytu na území ČR, členem je od roku 2010 a uváděné aktivity, organizování protestní akce proti kazašskému prezidentovi mezi kazašskými studenty v Praze se nakonec neuskutečnila. Politické aktivity, které žalobce začal vykonávat až na území ČR nebyly důvodem jeho potíží a odchodu z vlasti. Nelze proto dospět k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Rovněž nebylo dle soudu prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů § 12 písm. b) zákona o azylu. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný se vypořádal se všemi žalobcem uváděnými skutečnostmi, konfrontoval je s použitými informacemi, porovnal výpovědi žalobce se skutečnostmi, které uváděl v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany, odkázal i na relevantní judikaturu NSS a dospěl k závěru o nesplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu. Soud dále poukazuje na usnesení Ústavního soudu č.j. III. ÚS 3339/10 ze dne 16.12. 2010, v němž se uvádí, že „právo na azyl není právem nárokovým“. Lze rovněž přiměřeně odkázat na právní názor uvedený v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20.10. 2005, č.j. 60 Az 40/2005, podle kterého *„Azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, jakkoli surovým, hrubým a těžce postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je jím chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování“*. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: *„Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil“*

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. K udělení azylu z humanitárních důvodů se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č.j. 2 Azs 36/2005-48 ze dne 20.12. 2005, v němž NSS uvedl, že *„Správní orgán uděluje humanitární azyl v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces“*. Soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu žalobci je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit.

K doplňkové ochraně soud uvádí, že jejím smyslem a účelem je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. I když se doplňková ochrana vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k jiným skutečnostem nastávajícím v jiném čase než v případě aplikace institutu azylu, jsou i při rozhodování o udělení či neudělení doplňkové ochrany rozhodující především tvrzení samotného žadatele, z nichž je třeba vycházet.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude

v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle §14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Soud po provedeném přezkumném řízení dospěl k závěru, že žalovaný pro rozhodnutí o doplňkové ochraně shromáždil aktuální informace o zemi původu žalobce a tyto konfrontoval s jeho azylovým příběhem. V řízení nebylo dle názoru soudu prokázáno, že by v případě návratu žalobce hrozila vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 cit. zákona. V Kazachstánu v současné době neprobíhá mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) nebyly v případě žalobce zjištěny, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. Se závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje a dovoluje si ně rovněž plně odkázat.

Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, přičemž žalobce neuvedl v žalobě žádné podstatné důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného ani žádné takové skutečnosti, které by závěry rozhodnutí žalovaného zpochybnil. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci byl pro řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát, jehož odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud výrokem III. určil odměnu advokáta podle jím zaslaného vyúčtování za dva úkony právní služby po 2.100,-Kč (příprava a převzetí zastoupení, doplnění žaloby) podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f, § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“), 2 režijní paušály po 300,-Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu,

20% DPH 960,-Kč, celkem tedy 5.760,-Kč. Přiznaná odměna bude ustanovenému zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 28. března 2013

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně